

SOUDNÍ SÍŇ

Illustrovaný týdenní zpravodaj vážných i veselých soudních případů.

Vychází každou sobotu, o soudních prázdninách (v červenci a srpnu) každou druhou sobotu, takže za celý rok vyjde 48 sešitů.

Předpláci se v Československu na 48 sešitů Kč 48.—, na 24 sešitů Kč 24.—, na 12 sešitů Kč 12.— i s pošt. zásilkou; do ciziny na celý rok Kč 72.—, na půl roku Kč 36.—. — Odběrní podmínky řídí se usancení vydanými Spolkem vydavatelů a nakladatelů časopisů; podle nich zejména lze odříci odebrání časopisu jen písemně ke konci období, na nějž je přípustno předplacení (u nás nejméně na 12 sešitů); pouhé vrácení sešitu nestačí a nemůže býti pro

administraci znamením, že se tím odebrání časopisu vypovídá. Předplatné pak je poplatek, jímž se časopis buď na celý rok nebo na 12, 24 nebo 36 sešitů předplácí; dnem splatnosti je tedy den, kdy vyjde 1., 13., 25. nebo 37. sešit.

Redakce a administrace nalézá se v Praze III., Maltézské nám. č. 5. — Telefon č. 42.221. — Účet pošt. úřadu chekového č. 4456. — Vydavatel Ing. Josef Buchar. — Odpovědný redaktor Frant. Flanderka. — Tiskem Pražské akciové tiskárny v Praze II., Lützowova ul. 3.

Rozsudek mezifimní.

(Vrchní zemský soud v Praze.)

O Štědrém dni r. 1924 došlo v podvečerních hodinách na Poříčí k politování hodnému neštěstí. Automobilem, patřícím řediteli panství Schneidroví, byla zasažena v jízdní dráze choť reditele Legiografie p. Schořálková a smrtelně zraněna. O Štědrý den, se štědrovečerními dárky v náručí!

Případ pojednával se nejdříve v řízení trestním, v němž však byl šofér, auto v kritické době řidičí, konečným a právoplatným rozsudkem osvobozen, nejprve u soudu okresního, později i u zemského soudu trestního jako soudu odvolacího. Civilními dozvuky truchlivé události štědrovečerní obíral se a ještě bude se delší čas obírat soud civilní. Žaloby z titulu automobilových nehod vyznačují se — jak známo — určitými odlišnostmi od běžných pravidel, ovládajících systém žaloby o náhradu škody. Nutno totiž nejpozději do 4 neděl od dne, kdy se postižený neb jeho příbuzní dověděli o osobě k náhradě povinné, oznámí jí automobilovou nehodu a do šesti měsíců ode dne nehody musí být podána žaloba. Jinak nastává promlčení nároku. Kromě toho žaloba z titulu bolestného musí být podána osobně tím, kdo bolest skutečně utrpěl, nikoli jeho dědici.

V daném případě měly se věci takto: Těžce zraněná paní byla dopravena do nemocnice ve stavu beznadějném. Lékaři vyloučili jakékoliv naději, ježto šlo o roztržení lebky a poranění mozku. Manžel umírající vyhledal na to právní pomoc v kanceláři vyšehradského advokáta dra Jaroslava Mellana. Kancelář tato pak na kvap podala žalobu o náhradu škody, presentující ji v podatelně zemského soudu v Praze necelých 8 hodin před smrtí žalobkyně. Po její smrti byl by měl pozůstalý manžel nárok toliko na efektivní škodu smrti manželčinou vzniklou (pohřebné, zničení šatstva atd.), nikoliv na odškodnění za bolest, usmrcené úrazem způsobenou. Bolestné přesahovalo obnos 200.000 Kč.

Civilní soud, rozhoduje o věci, uznal, že nárok žalobkyně jest po právu a to z polovice, neboť na neštěstí stejnou vinu nese jak šofér, tak nebohá paní.

Proti tomuto rozsudku provedl zástupce žalovaných (byl žalován ředitel panství jako

vlastník vozidla a jeho šofér, vůz tehdy řidičí) odvolání k vrchnímu zemskému soudu v Praze, který o věci pojednával v sezení veřejném. Naproti tomu zástupce žalující, nyní již ovšem přes rok mrtvé paní souhlasil s rozsudkem I. instance, odvolání neprovedl, spokojiv se toliko žádostí, aby odvolání straně žalovaného bylo jako neodůvodněné zamítnuto a rozsudek potvrzen.

Vrchní zemský soud také vyhověl žádosti strany žalující a odvolání žalovaných zamítl a to z následujících zajímavých důvodů: Strana žalovaná namítá v odvolání, že nebyl proveden důkaz znalcem z oboru jízdy automobilové o tom, že auto nejelo rychleji než 15 km za hodinu a že za dané situace nemohl řidič zabránit neštěstí. Krom toho trpí rozsudek dle názoru odvolatelů také tím, že nebyl proveden výslech stran o tom, jak k nehodě došlo. Tyto námítky nejsou však dle přesvědčení vrchního zemského soudu odůvodněny. Provedené řízení poskytlo přesný obraz o nehodě a tak jeví se důkaz znalci zcela zbytečným. Pokud pak jde o výslech stran, k němuž nedošlo, právem namítá zástupce žalobkyně proti odvolání, že tento důkaz jest toliko podpurný a přípustný jen za podmínky § 371. c. ř. s., jichž tu však není. Vrchní zemský soud here na základě správně probraného materiálu za zjištěno, že řidič jel neopatrně, rychleji dosti značnou (důkaz o této poslední skutečnosti jest dán faktem, že přes brzdění řidičovo byla paní Schořálková vlečena autem celých 21 kroků), při čemž jest nerozhodno, mnoho-li činil průměr této jízdy v km za 1 hodinu. I kdyby odvolatelé měli pravdu, že rychlost nepřesahovala 15 km, přehlédli, že by to neexkulpovalo, neboť na křižovatkách a v místech, kde není náležitý rozhled, jest dovolena rychlost jen 6 km. V kritickém místě jest netoliko křižovatka, leč dle zjištění ještě i výhled byl řidiči znesnadněn nakupenými vozy elektrické dráhy. Řidič nebyl pro rychlou jízdu ani pánem své rychlosti — jak to předpisuje § 45. zák. z 28. IV. 1910 č. 81 ř. z. Opatrnost kázala, aby jel neopatrněji — neboť blížil se křižovatce, výhled měl zabrán elektrickou drahou a mimo to — což zejména jest akcentovati — na ulicích panoval zvýšený vánoční ruch a tudíž i zmenšená opatrnost chodců. Neštěstí zaviměno bylo oběma stranami. Dovolávání se rozhodnutí soudu trestního, jenž osvobodil řidiče, není

případné, neboť nutno rozeznávat mezi vinou trestně stíhatelnou a mezi obligací civilní. Bylo tedy odvolání zamítnouti a uznati mimo toho, že žalovaní jsou povinni zástupci žalující paní zaplatiti přisouzené útraty bezvýsledného řízení odvolacího.

V důsledku toho vrátí se věc nyní k soudu I. instance, jenž bera za neměnitelný základ oboustranné zavinění rozhodne nyní již jen o výši zažalovaného obnosu, jímž budou žalovaní povinni pozůstalému manželé usmrcené žalobkyně.

Žalobkyni v obou instancích s plným úspěchem zastupoval dr. Mellan. Odvolacímu senátu předsedal dv. rada dr. Pohnert.

Ještě k pytláckému procesu v lese „Na Babě“.

(Zemský trestní soud v Praze.)

V posledním čísle minulého ročníku přinesli jsme stručnou zprávu, že žádost tajemného muže s kamašemi, Václava Urbana, za obnovu jeho procesu byla zamítnuta. Jsou zajímavé důvody tohoto zamítavého soudního usnesení.

Odsouzený Václav Urban navrhl svým obhájcem vrch. radou Rud. Wintrem obnovu procesu a opíral tento návrh tím, že v době kritické, kdy se vražda stala, totiž dne 5. května 1918, zdržoval se ve Vídni v činné vojenské službě a že tudíž nemohl se účastniti vraždy, pro jejíž účastenství byl odsouzen. O tom dovolával se svědků Josefa Krejčího ve Vídni, Václava Elšíčka, truhláře odněkud z Moravy, a zednického políra Tábořského někde od Ho-

loubkova. Dále tvrdil odsouzený, že počátkem května 1918 byl komandován na práci k tesařské firmě Krejčí ve Vídni, pak že byl předán pracovnímu oddělení ve Felixdorfu u Vídně a po několika dnech čtvrté setnině na Grossmitel, odkud asi v polovině května že byl předán do nemocnice v Blumenau. O těchto tvrzeních vede opět řadu svědků a nabízí také výslech znalce z oboru lékařství docenta Dra Hájka o tom, že následkem poranění na levé ruce, které utrpěl asi před 30 lety, je nezpůsobitelným k udržení a ovládnutí pušky. Dále dovolával se svědka Aloise Urbana o tom, že záhadným mužem ve žlutých kamaších jest rolník František Skřivánek z Hradních Střimelic, který prý chodí stále jako vyděšen, chová se nejistě a podporuje manželku k doživotnímu žaláři odsouzeného Frant. Zidky, a konečně žádal, aby vyslechnut byl učitel Jindřich Snížek, který prý ví, že se Urban zavraždění Houzvičkova nesúčastnil, nýbrž že prý to byl Frant. Skřivánek; Snížek prý to vypravoval jakémusi Emilu Fálpytlovi, jehož výslech rovněž navrhne.

Soud zařídil vyslechnutí všech těchto svědků a výsledek byl tento:

Vilém Kubernát Urbana vůbec nezná, na jaře v r. 1918 a nikdy jindy na vojně s ním nesloužil a vylučuje, že by se byl s Urbanem ve Vídni někdy stýkal.

Antonín Brabec sloužil s Václavem Urbanem asi tři měsíce, ale bylo to v roce 1916. Od té doby jej vůbec neviděl a tedy ani v květnu v roce 1918 ve Vídni.

Josef Pála seznámil se s Urbanem v Solnohradě ve vojenské nemocnici v srpnu 1916, a bral se s ním na dovolenou v roce 1917. Pála ve Vídni nikdy nebyl a nemohl proto Urbana tam vidět, jak Urban tvrdí.

FEUILLETON.

Útržek papíru zrádcem.

(Ze starého soudního procesu.)

I.

V zadní světničce hostince „U meče“ v městě G. z večera měsíce prosince r. 1859 sedělo pohromadě několik studentů. Hovořili o zřízeném jimi nedávno ochotnickém divadle a zvláště o malé pěkné veselohře, již Maxmilian R. jako nejnovější plod básnického ducha svého právě jim byl přečetl. Mladí přátelé uznali jednomyslně, že tato veselohra se hodí pro malé jich divadélko a naléhali na spisovatele, aby ji dovolil co nejdříve provozovati a později do tisku dal. Skromný spisovatel však jim to prozatím odepřel. Pravil, že na kuse tom musí všelicos opravit, což však učiní teprve později. Bude-li se jim tento kus i potom líbiti, vyhoví prý rád jejich přání a sám se přičiní, aby byl v scénu uveden. Přátelé se upokojili a znovu přecházel rukopis básníkovy plodu z ruky do ruky, při čemž každý chválil krásné písmo. Zejména byl to mladý Edvard S., jenž se nemohl ani odloučiti od velmi vkusně psaného titulního listu.

„Zítřka tedy,“ pravil pak, podáváje příteli zpět rukopis, „odebereš se, Maxmiliáne, na prázdniny? Nechtěl bys snad několik dní vyčkat, ač nastane mírnější počasí?“

„To je již nemožno,“ pravil Max. „Psal jsem domů, že odcestuji a v určitý den budou mne očekávat.“

„Pocestuješ poštou?“

„Nikoliv, zvolil jsem si zajímavější způsob cestování. Pocestuji po ledě na bruslích.“

„Jakže? Na bruslích!“ zvolali překvapení přátelé. „Toť zvláštní a důvtipné cestování! Dá-li se jen provést!“

„Proč by nedalo?“ odvětil Max. „Řeka je zamrzlá až se srdce směje a statek mého otce je nedaleko řeky. Toť bude pravá rozkoš!“

„Upust od toho, milý Maxe!“ napomínali ho někteří. „led je klamný — nemá trámů, jak praví židé — tvůj domov jest vzdálen asi osm hodin, a kdybys tuto cestu i za čtyry hodiny urazil, bylo by to příliš a unavilo by tě. Najmi si raději zvláštní povoz, tvůj otec rád ho zaplatí a matka ze samé radosti udělí vozkovi ještě zpropitné, že vidí u sebe syna.“

„Buď jak buď,“ smál se Max, „zůstane při tom, že pojedu po bruslích. Pro mne to není žádné mamahání; víte dobře, že jsem jeden z nejohratnějších bruslařů. Tedy pošta po bruslích! Připijte mi na brzké shledání!“

Edvard starostlivě potřásal hlavou.

„Mně však dovolíš,“ pravil k Maxovi, „abych tě směl provázeti až ke mlýnům?“

„Proč bych nedovolil?“ odpověděl Max. „Těší mne to, že mne chceš provázeti; zároveň to bude pro tebe cvik, jehož tobě je dosud